

אחר-הצהרים בא אצלי אורי צבי
 ואמר יש לי רעיון:
 בוא נלך לבקר את ה. ייבין,
 אני מכרח לראות אותו,
 ואם אינך מכיר אותו – תכיר אותו, בלוי לב,
 לא כמו שאומרים בכה סתם, אתה יודע,
 אלא באמת, בלוי לב.
 אבל מה... –

בפתאום הסיר משקפיו ועזות פיו ביבכה-של-לחש:
 '...הוא מתעורר. הולך ומתעורר...
 אני מכרח לראות אותו, אינני יכול לבדאי.'

בלוי ישי המנוד והרעב
 ודעמי התוחמים
 ביהושלים, חסק על
 דלתי באלנסי 7, בחוד
 צעיר, סתי סוקניק סבו,
 בידיו – מתק אלי: פשו
 (הוא יוסף טילוא)
 מבקש את תרגום "ואן
 ראנדל טאה ב טו,
 שהחילוהי בהנבטו
 ל"באקרי" לפני מרוח
 המלחמה, "מאיך
 הופקטו" אני סואל
 אותו. "מעמק הסעלבה
 – הוא משיב – זה
 עכסיו המוחזי טע את
 הפרמטוס" מחלאביב,
 עם יחזק שצח... סי
 זה אוטו סברטום
 התוחמים שוחקת
 המזות?

והצהרים – ירושלמי לוחט. שעה שלש.
 אורי צבי עם המקטרו חום על אמת-ידו,
 עם כתנתי-שרוולים-תפוחים ענובה ברשול
 והמקל ספרסס בידו לצרד המקל
 והמגבעת לכד בבו רוכצת גזזה-ראשו כמו צחוק,
 כמו לגלוגי-של-מקרה, סוככת קצת מצח,
 מבצעת שלא מרצונה, כמו קלאים –
 טרזן של פוילן (נסח-אירופה)
 בצותא עם מרד ה'כליאסטורע' –
 זעתו נוספת והוא בזכה...
 והכל – בית-סעידוף קומה ב', רחוב הסולל,
 על הגוזזקרה,
 עם עציצים, הרבה יסמין במעקות-הפרזל,
 ולמטה קומה א' גר אחד מוסיקאי, עינים יהודיות,

חורין כמו נרשלי'אהרצייט, יוסף גרינטל שמו,
פתאם עם סונאטה של באך על הפסנתר.

אז אני אומר לו די אורי'צבי, באמת די
ומה פתאם עכשו ואולי בכלל נשמה קהוה?
כיון שכך הוא כונס סטפחתו
מחליף פניו בוכות בפניו מחיכות
ומשיב לי נימוסין מתחטא כתינוק
במין קול פאלצט: 'לא, מה'זה,
האשה צריכה לטרח סתם ככה באמצע היום...'
עודו מדבר ושכנתנו הטובה רחל
מביאה תופינים צהבים
בקערת חרסינה ישנה עם ציצים בקנל
ומישה בעלה - הוא משלם טוכנר -
מופיע בפיתח,

כלו מאור'פנים שאין לשום סופר ומבקר
אם בכתובו ואם בקלקטרו;
מעל לפסגת הר מירון וממעל לתפרחת השקד,
בידו קונטרס דק והוא אומר 'הו, איזה אורח,
איזה אורח',
ומרחיב חיוכו כפתחו'שלי'אולם ומוסיף
'אולי נכנס פנימה
שהשמש קופח והצל מועט,
ומה דעתכם מאפרו של צמה ב'מאזנים'?
שפתים ישק, בחמש יבוא נוצק,
אני מכרח להראות לו.'

'נוצק'? מקשה אורי'צבי. משיבים לו הו,
הלא זה כנראה חכה שלנו
לד'ר נתן רוטנשטיין,
רענו מן האוניברסיטה,

די עמנואל אולסזאנר
שיתה אחי קמה
ב'חורף מול הסוכנות,
וקורא באוזני פסוקים
מתרומם ל'פורטוריוס'
של דאנמה אח'כ
הקמית 'עילולי' מני
הידינים והסגרים,
ברחוק ובקרב מאיר.
אח'כ הוא טביט לעבר
העיר העתיקה ומספר:
'אם נצא מזה בשלום,
אצטרך לסיים לילה. אני
הבר באזהרה ביולאסיית
של מחנכים בה 10
איש, כולם חבוי
אספרנטו...'

וחובותה'התקרים, בית
מאקסימוף, שנות
העשירים הראשונות
לפנות בוקר, קול נסיק
ומהורה, עובר ברחובות
כרוח שלא סנאן: 'הוי,
כאטע זיסער, כאטע
זיסער, האב רחמנות
אויף דיין פאלק...'
ישראל, עם קחושים,
קומ: לעבודת הבורא.
ךך כעני ונבור כאר,
לעשות רצון אבינו
שבשמים... 'איפה יש
עוד עיר שמסירים בה
קולות באלה?

נקיט. רק הוא יודע
כיצד סנינים אמר שיהא
ראוי למאכל. הוא בודק
את נשקו של כל שומר
ומזקק את כוזריו.
האיוור רוחש אוזנים
ואורזים, אבל וולוריה
(הוא זאב) אורלנד הוא
הודאבי. הוא כבר ראה
פורעים בקעטיק.
באוקראינה. הוא כבר
קעס. שנינו חיינו קס
בשעת המחזקה. לעולם
שוב לא יפחיתו אותנו.
לפחות כך נדקה לנו.
כמה רוצץ פלום
יורשלים ממרחבי הדר.
עוד חזיק לטקס.

סוציאליסט - אכל עם תחושת כבוד יהודית.
הוא לא היה מרשח זאת.
הלא אי-אפשר לעבר ברחובות,
עם התיל מול הסוכנות
ועל יד מגרש הרוסים... ובית הכלא...
ואפילו פה למטה, הנה הבית הזה -
לבוא לבית יהודי נרדף תילו
מה השעה? אוי, כבר מאחר מאד.
בוא נלך לזיבין, הרי אמרת שתלך.
כואב לי עליו. עזר לחלוטין. קמט.
כלומר... רואה, רואה יותר מקלנו...
אבל מנשש... למטבח - פת לחם,
כלומר - לבית השמוש, הלא אדם צריך...
אתה יודע...
נו, שזין, תודה רבה, והתופינים - באמת, וסקנה,
איפה המקל שלי? הו, הנה -
הם עוד עלולים לאסר אותי... לא, לא זה.
אני מתכוון - נשק קר, אני יודע?
הם מסגלים לפל'.

הצל כבר נוסה על הגוזזקה המארכת.
אבל צדו אבק ועוד חס.
המוסיקאי יוסף גרינטל יוצק מים על רפתי האבן
למטה, להצו את האויר.
אורי צבי מביט בו מן הפנדרגות,
עוצר רגע ונושד שפתו:
'דק שנה לגמר המלחמה,
עוד לא נבה האפר בכבשנים.

